



Arrest

**nr. 79 466 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 januari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. SPINN, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 april 2009 een eerste asielaanvraag in. Op 10 november 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 56 191 van 17 februari 2011 wordt het beroep tegen voormelde beslissing verworpen.

1.2. Verzoeker dient een tweede asielaanvraag in op 30 december 2011. Op 26 januari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

De persoon die verklaart te heten P.H. {...}

Die een asielaanvraag heeft ingediend op 31.12.2011

Overwegende dat betrokkene op 09.04.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 10.11.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming kreeg. Overwegende dat op 18.02.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 30.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat betrokkene een kopie (e-mail) van de overlijdensakte van zijn vriendin [A.] voorlegt, dat aangevraagd zou zijn door een vriendin van [A.] en vervolgens opgestuurd zou zijn door zijn vader.

Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Armenië omdat zijn problemen nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via contact met zijn ouders vernomen heeft dat hij nog steeds gezocht zou worden door de politiechef H. A. {...} omdat die betrokkene nog steeds als schuldige voor de dood van zijn dochter H. A. {...} zou beschouwen. Overwegende dat hij eveneens vernomen zou hebben dat de politie zijn vader zou lastig vallen en meenemen omdat ze zouden willen weten waar betrokkene zou zijn. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd, Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat ‘.. ‘

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn; Dat het het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Dat bijgevolg de ongeschikte motivatie van de betwistbare beslissing vormend is van

De overtreding van een fundamenteel en absoluut recht van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden waaraan de tegenpartij niettemin meer dan als Staat wordt gehouden.

Zij is zelfs de eerste die bij haar beschikkingen betrokken is geweest. Aangezien dat de tegenpartij niet schijnt om de persoonlijke situatie van de verzoekende partij te hebben bestudeerd; Dat de verzoekende partij heeft besloten om een derde asiëlverzoek in te dienen ten gevolge van inlichtingen die hij heeft verkregen; Dat hij ze wilde naar voren brengen voor het Commissariaat generaal van Vluchtelingen en staatloze;

Dan heeft de Dienst van Vreemdelingenzaken de tijd aan de verzoekende partij overgelaten om naar voren te brengen zijn argumenten voor de bevoegde instantie;

Aangezien de beslissing de echtheid van eveneens de overlijdensakte betwist;

Slechts het gaat niet om over een handeling waarvan kan verkrijgen men moeilijk een origineel als men niet een nabije ouder van de overleden persoon is; Dat hij toch erin slaagt heeft om een kopie ervan te verkrijgen; Dat dat beweringen vele bewijst die hij aanvoert; Dat hij erin slaagt heeft om zich een kopie van de overlijdensakte van zijn vriendin te verschaffen; Dat hij in contact met zijn vader is die altijd in

Armenië leeft en die de verzoekende partij over de situatie inlichten houdt; Dat zijn vader een druk heeft ontvangen hij aan de politie zegt waar zich de verzoekende partij verbergt; Dat het verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zijn vader hem een recente informatie heeft gegeven die bewijst dat hij het onderwerp van een onderzoek nog is vanwege de vader van zijn vriendin die hoofd van de politie is in de stad waar hij woonde;

Dat hij door een goed gedetailleerd verhaal uitwijzen heeft dat nog een risico voor hem bestaat in het geval van een terugkeer naar zijn geboorteland, Armenië;

Dat gezien de problemen die hij in het verleden met de autoriteiten hebben gekend, hij ernstige redenen heeft om te geloven dat er ervoor ander ding wordt opgeroepen; dat al deze elementen een begin van bewijs kunnen zijn dat er goed een vrees in zijn hoofd bestaat om in de zin van het Verdrag van Geneve vervolgd te worden

Dat er een overduidelijke schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 is; Dat daarvan uitgaande, de betwiste beslissing nietig verklaard dient te worden."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek naar de materiële motiveringsplicht houdt in casu een onderzoek in naar de toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die de verzoekende partij bij haar asielaanvraag van 30 december 2011 als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat hij *“bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. De kopie van de overlijdensakte kan weliswaar nieuw zijn in de zin dat ze voor het eerst wordt voorgelegd, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat dit document niet van die aard is dat het de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de vorige asielprocedure kan weerleggen, m.a.w. dat het geen ernstige aanwijzing vormt voor het aantonen van een gegronde vrees. Wat betreft de kopie van de overlijdensakte heeft de gemachtigde gemotiveerd dat *“een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.”* Dienaangaande kan de gemachtigde van de staatssecretaris worden gevolgd. Immers, de authenticiteit van een kopie kan niet worden nagegaan aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om geen bewijswaarde toe te kennen aan de kopie van de overlijdensakte die door de verzoekende partij werd neergelegd en bijgevolg te oordelen dat verzoekende partij geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. De verklaring van verzoeker dat het moeilijk is om een origineel te bemachtigen als men niet een nabije ouder van de overleden persoon is, kan hieraan geen afbreuk doen.

Verder blijkt dat verzoeker ingevolge zijn tweede asielaanvraag verklaarde: *“Ik kan niet naar Armenië terugkeren want mijn problemen zijn nog steeds actueel. Ik weet via mijn ouders dat ik word gezocht door de politiechef H.R. {...}. Hij beschouwt mij als de schuldige van de dood van zijn dochter H.A. {...}. De politie blijft vooral mijn vader lastig vallen bij ons thuis en hij wordt dan meegenomen. Ze willen weten waar ik ben.”* Omtrent deze verklaringen heeft de gemachtigde geoordeeld: *“Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn.*

Overwegende dat eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via contact met zijn ouders vernomen heeft dat hij nog steeds gezocht zou worden door de politiechef H. A. {...} omdat die betrokkene nog steeds als schuldige voor de dood van zijn dochter H. A. {...} zou beschouwen. Overwegende dat hij eveneens vernomen zou hebben dat de politie zijn vader zou lastig vallen en meenemen omdat ze zouden willen weten waar betrokkene zou zijn. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd,”

Uit vergelijking van verzoekers verklaringen naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag met zijn verklaringen aangaande zijn eerste asielaanvraag, blijkt dat hij de nieuwe aanvraag inderdaad opnieuw ent op de problemen die hij reeds heeft aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag en waarover de bevoegde asielinstanties reeds geoordeeld hebben dat deze geen aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat, wanneer verzoeker zich bij zijn nieuwe asielaanvraag slechts beperkt tot het uiten van beweringen inzake de actualiteit van zijn problemen doch hiervan niet het minste bewijs naar voren brengt, de gemachtigde oordeelt dat deze verklaringen bezwaarlijk als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen aangenomen worden. Het uiten van blote beweringen kan hoegenaamd niet de appreciatie van de commissaris-generaal inzake de vorige asielprocedure weerleggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift slechts zijn verklaringen herhaalt en de overtuiging is toegedaan dat dit wel nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, doch verzoeker slaagt er met dergelijk betoog niet in afbreuk te doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog meent dat de gemachtigde zijn persoonlijke situatie niet onderzocht heeft, kan hij evenmin gevolgd worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het door verzoeker neergelegde stuk en zijn verklaringen naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag aan een degelijk onderzoek in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft onderworpen. Verzoeker toont evenmin aan met welke elementen de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben.

De verzoekende partij toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet juist of kennelijk onredelijk is, noch dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In casu dient vastgesteld dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de asielaanvraag van de verzoekende partij als haar vraag om subsidiaire bescherming afgewezen hebben om reden dat zij haar relaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Uit de bespreking hoger is reeds gebleken dat de door de verzoekende partij aangebrachte overlijdensakte en beweringen geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de voormelde instanties. Aangezien de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, geen nieuw element heeft aangebracht dat ernstige aanwijzingen inhoudt van een gegronde vrees of een reëel risico, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij in casu onvoldoende concrete gegevens heeft aangebracht die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER